

IZ CIKLA: MOJA MATI

MRTVA

Kako je zdaj brez zmisla, sestra, da zadušno jočeš
v to gluho jutro in ti bridki loj s prižgane sveče
rosi na roko in miló moleduješ: molimo.

Kako je zdaj brez zmisla, dobri brat, če hočeš
planiti k Njej in ti med ustnicami mraz šklepeče
in te duši in gledaš kot v oslepljenosti mimo.
Kako je zdaj do blaznosti vseeno, kaj storimo.

Odprite okna, vpijte, túlite, pod zvezde rjujte,
to truplo kot malikovavci kruto poljubujte,
ali prosite, v prsi bijte se, naj mine zloba —
vseeno, tam leži, obraz oropan giba, mrtev,
kot kip, od dleta muke razdejan, darivna žrtev,
zaklano jagnje naše, pred pogoltnim žrelom groba!
Kako je zdaj brez cene srd, obup, grenkoba.

Še dolge dneve bo vse to gorje skoz dušo rjulo.
To gluho jutro, ko na dvoje se je čas za večno
pretrgal in zija prepad brez dna med Njo in nami.
To sveto truplo vsepovsod bo verno pričujoče,
po vseh prostorih, uro sleherno bo zanj prečulo
srce nam, še v ljubeznih svojih več ne bomo sami.
O, močni v mučeništvu — bdite, stojte nam ob rami!

OČI

O zubelj bolečine vsepožigajoče!
O krik nad krutostjo v vrelu srca!
O groza mučenosti brez meja!
O materine oči umirajoče!
Tako trpi preganjana divjina,
se vrže v grenki vdanosti na tla
in grize grudo zemlje od gorja
in širi rano, kjer jo žge ostrina.

Med kolobarji muk oči kot cveti,
o mati, lepših ni bilo v tej hiši.
Zdaj venejo, se morajo ospeti —
srce mi v gluhi grozi gromko sliši:
Vse moje žrtve, najsvetejše rane
bile so tebi odprte, darovane.

VEČNA

Prispela sem do najtišjih vodá,
kot srna v somrak plašljiva,
in pijem kot iz božjega srca,
slovesna luč me obliva.

O, smrt je naš dobrotni pastir,
pokorno palico nosi,
družino pelje v sladki mir,
na zrelo pašo skrivnosti.

Kot ladja je zemlja, jadra v nebo,
naravnost k večni obali,
utihnil je veter — brez teže smo
v naročje božje pristali.

BOŽIČ 1934

Tako mi je, kot da nad bórovimi šumami
bediš med angelov sijočih trumami
in predeš snežno tkivo pozno v noč,
postiljaš mi pojoč.

Slonim pred črnim pragom gozda, bratstva spečega,
ob zemlji kot nad ranjkimi klečečega,
kristalno se odpira vzhodna stran,
narašča sveti dan.

Vsevdilj me tvoje čudežne roké zagrinjajo,
vsevdilj mi muke v svetlo slast spreminjajo,
še malo, pa bom kot ti bori tih
v božičnih rádstih.